

دیگر با درک تفاوت دیکتاتوری امپریالیستی حاکم بر ایران با استبداد های دوران گذشته و از جمله استبداد تزار دوره لنین می توان درستی نقد چریکهای فدائی خلق ایران به نیروهای به اصطلاح "سیاسی کار" را نشان داده و به آنها تأکید کرد که دیکتاتوری حاکم بر ایران هرگز امکان نه تشکیل شوراهای کارگری، نه کمیته های اعتصاب و از این قبیل را نمی دهد و تنها راه تسهیل شرایط برای تشکل کارگران حتی در حوزه مسایل صنفی، مبارزه مسلحانه جهت تضعیف دیکتاتوری حاکم و به زبان دیگر شکاف انداختن در این دیکتاتوری به منظور بسیج و سازماندهی کارگران و همه توده ها برای انقلاب می باشد.

پس از اعلام احکام سنگین علیه کارگران توسط قاضی مقیسه، بازی جدیدی با اعلام دستور جلال ابراهیم رئیسی، رئیس قوه قضائیه جمهوری اسلامی و یکی از افراد دستور دهنده کشتار زندانیان سیاسی سال ۱۳۶۷، مبنی بر رسیدگی "منصفانه" در مورد "برخی از پرونده های اخیر"، به راه افتاده است. این دستور که در بهترین حالت در خدمت تقویت راه و روش های اصلاح طلبانه قرار دارد به خیال خود می کوشد فتنه آتش خشم کارگران هفت تپه و دیگر کارگران و نیروهای مبارز جامعه را پائین کشیده و بحث های بی ثمری را در مورد مدت محکومیت و غیره (جائی که اساساً خود آن محکومیت ها محکوم است) توسط "فعالان مدنی" ظاهراً طرفدار کارگران در جامعه دامن زند.

چریکهای فدائی خلق ایران هر گونه اعلام جرم و محکومیت برای کارگرانی که با جسارت تحسین بر انگیز برای احقاق حقوق خود به پا خاسته و بر می خیزند را محکوم می کنند و یک بار دیگر حمایت خود را از کارگران زندانی هفت تپه و همینطور کارگران فولاد اهواز و دیگر کارگرانی که در سراسر ایران توسط رژیم جمهوری اسلامی به بند کشیده شده اند، اعلام می کنند. اعمال دیکتاتوری و سرکوب عریان و عنان گسیخته در ایران از حاکمیت سیستم سرمایه داری وابسته در کشور ما نشأت می گیرد. راه مقابله با این دیکتاتوری، مبارزه جهت نابودی این سیستم ظالمانه و وحشی می باشد.

کارگر زندانی آزاد باید گردد!

جمهوری اسلامی با هر جناح و دسته نابود باید گردد!

چریکهای فدائی خلق ایران

۱۹ شهریور [سنبله] ۱۳۹۸ - ۱۰ سپتمبر ۲۰۱۹